

Keď boli Adam a Eva vyhnaní z raja, Boh dovolil jednorožcovi zvoliť si, či zostane v raji, alebo bude sprevádzať Adama a Evu von do sveta, kde vládla bolesť a smrť. Jednorožec sa pozrel na cherubínov vznášajúcich sa nad bránou raja s horiacimi mečmi a pozrel sa na Adama a

predstavy, ktoré formujú naše životy, zomierajú s nami, nič neostáva.”

Natiahol sa za kamienkom na okraji rieky a vtom voda vyšplechla na jeho zápästie. Zdvihol hlavu - a uvidel k'i-lina. Brodil sa pomaly pomedzi kamene v rieke a hoci voda v rieke bola zablatená, všade, kde k'i-lin stúpil, voda spriezračnela a kamene na dne sa iskrili ako smaragdy.

Čo znamená Okřídlený jednorožec

Emil Dáleš

ednorožec. Symbol čistoty a spanilosti. Samotárske zviera so smutnými očami. Najušľachtilejší a najpoetickejší zo všetkých mýtických tvorov. Pohybuje sa v

rytmickom kroku, niektorí hovoria, že poskakuje; a nikdy nestúpi na nič živé.

Objavuje sa v legendách Západu aj Východu. Bol vždy magickou, neobyčajnou bytosťou. V Číne, nazývaný *k'i-lin*, je miernym poslom dobrého osudu a dlhého života; kým arabský a perzský jednorožec - *karkadann* - je prudkým bojovníkom. Démoni sú proti jeho upriamenému rohu bezmocní. Grécky lekár *Ktesias* zo 4. st. pr. Kr. ho opísal takto: “*V Indii žije zviera väčšie ako kôň. Jeho telo je biele, hlava tmavočervená a oči tmavomodré. Má roh uprostred čela dlhý stopu a pol, ktorý je čisto biely v základni, vrchná časť je ostrá a karmínová a stred čierny. Tí, čo pijú z toho rohu, sú chránení pred chorobami a krčmi a sú imúnni voči jedu. Zviera je nemierné rýchle a mocné, žiadna bytosť ho nemôže dobehnúť.*”

PRÍBEHY O JEDNOROŽCovi

Prvou bytosťou, ktorú Adam pomenoval, bol vraj jednorožec. Keď Boh počul meno, ktoré Adam vyslovil, natiahol sa dole a dotkol sa špičky rohu rastúceho z čela zvieraťa. Od tej chvíle bol jednorožec vyzdvihnutý nad ostatné zvieratá.

Evu, a nasledoval ich. Navždy bol jednorožec požehnaný za svoj súcit, lebo mohol zostať na mieste ideálnej krásy a radosti, ale namiesto toho, z lásky, si zvolil ťažkú cestu - cestu človeka.

Báj rozpráva, že keď Noe odmietol vykázať jednorožcovi medzi ostatnými zvieratami osobitné miesto, jednorožec odmietol nastúpiť do archy. Noe vzápätí oľutoval svoje rozhodnutie; zišiel z archy a opakovane volal na jednorohú bytosť. Ale jednorožec odcválal do tmavých mrakov na horizonte a nevrátil sa.

Číňania hovoria, že jednorožec má dve zvláštne príležitosti, kedy sa objaví. A to vtedy, keď je panovník spravodlivý a láskavý, keď vládne mier a blahobyt, k'i-lin sa objaví na čistine ako znak šťastia. A keď príde vládarov čas umierania, k'i-lin sa zjaví ako vízia straty.

Pred päťtisíc rokmi sedel cisár *Fu-Hsi*, legendárny zakladateľ čínskych dynastií, na brehu Žltej rieky. Rieka, naplnená dažďom, sa zdala pokojná a pomalá. Obloha zjasnela. Ešte včera sa voda čerila a udierala o brehy, a oblohu pretínali blesky; ale teraz aj vázky nad vodou boli nehybné. Sivozelená vřba, ktorú bičoval vietor, bola teraz ohnutá až k okraju rieky. Po búrke a divočení včerajšieho dňa nebolo ani stopy. “A tak je to aj s ľuďmi”, uvažoval cisár, “myšlienky a

Zo symbolov, ktoré cisár uvidel na k'i-linovom chrbte, vzniklo prvé písmo jeho ľudu. Odtiaľ, aj keď jeho generácia, aj ďalšie a ďalšie musia umrieť, ich idey a myšlienky budú môcť žiť ďalej.

Druhý bájný cisár, *Šen-Nung*, jednorožca nevidel; ale jeho nástupca *Chuang-Ti*, známy ako Žltý cisár, áno. Raz, keď už ostarel, sedel v záhrade, vo vyšívacom rúchu, a jeho myseľ sa zatúlala späť do dní mladosti k jeho obľúbenej družke, ktorá vynašla výrobu hodvábu. Záhrada voňala chryzantémami. Niekoľko záhradných robotníkov rýľovalo okolo stromov. Zrazu jeden z nich vykrikol. Chuang-Ti sa otočil a pred sebou, uprostred morušového kríka, zbadal k'i-lina s perleťovým rohom a jeho hlas znel ako zvonkohra. Krátko potom Chuang-Ti zomrel. K'i-lin ho prišiel odprevadiť do večnosti.

O dvetisíc rokov neskôr sa k'i-lin zjavil Konfuciovej matke *Čcheng-cai* pri modlitbe v chráme. Videla päť starcov, ktorí vyviedli spoza oltára podivné zviera. Zložilo hlavu do jej lona a ona hladila jeho jemnú hlavu. Čcheng-cai si vytiahla z vlasov bielu vyšívajúcu stužku a uviazala ju k'i-linovi okolo rohu. Ako to urobila, zatvorili sa jej na chvíľu oči, a k'i-lin zmizol. V ruke je zostal kúsok jade s veštbou, že jej syn bude “kráľom bez koruny”. Uprostred zimy sa jej potom

Jestvujú základné tvary krásy: žena, kôň a loď. Čínske príslovie

narodilo dieťa. Bolo známe ako *Khung fu-c'* a matka mu príbeh o jednorozcovi veľakrát rozprávala.

V posledných rokoch života povolali Konfucia na dvor vojvodu z Lu, aby sa pozrel na zvláštne zvieratá, ktoré vojvoda ulovil. Konfucius uvidel jednorozca, ako sa na neho díva smutnými, čistými očami. Matkina vyšívaná stužka bola stále obtočená okolo jeho rohu. K'i-lin prišiel ohlásiť smrť veľkého muža.

Mnoho rokov prešlo, kým v Číne opäť videli jednorozca. Štyristo rokov po Konfuciovi *Wu-Ti*, cisár z dynastie Han, videl jednorozca na pôde svojho paláca. Bol to len okamih, videnie medzi stromami na úsvite. Túžil vidieť k'i-lina opäť, a možno ho aj chytiť, a v snahe prilákať ho začal so stavbou krásnej pagody na počesť jednorozca. Nepodarilo sa mu to, a to sa stalo Wu-Tiho najväčším sklamaním v jeho inak šťastnom živote. Jednorozec sa už do Číny viac nevrátil.

V japonsku sa jednorozec objavuje ako *kirin* alebo *sin-you*; zvieratá s jedným rohom a schopnosťou poznať pravdu od nepravdy. Keď mudrc *Kau You* predsedal svojmu súdu, rozhodoval obyčajne sám; no ak bol prípad vážny, zahrňujúci smrť, niekedy neveril úplne vo svoj vlastný rozsudok. V takých chvíľach sa obrátil na jednorozca. *Sin-you* vždy vedel, kto bol nevinný a kto vinný, a jeho rozsudok bol neľútostný. Zastal nehybne, upriamil svoje horiace oči na vinného človeka a potom mu prepichol srdce svojím rohom.

JEDNOROŽEC V KRAJINE ZAPADAJÚCEHO SĽNKA

Na Západe bol jednorozec oddávna spojovaný s uctievaním bohyně panny-matky; a v kresťanstve s predstavou o Máriinom panenstve a Kristovom vtelení.¹ V ranokresťanskom spise *Physiologus* z 2. st. sa píše: "A tak v skutku náš Pán Ježiš Kristus, ktorý je jednorozcom duchovne, zostúpil do lona Panny Márie." Svätý Ambrož sa pýta: "Kto je tento jednorozec, ak nie syn Boží?" Svätý Bazil vysvetľuje: "Kristus je Božia sila, preto je volaný jednorozcom na Ze-

¹ Vzťah panna - jednorozec v stredovekom kresťanstve pripomína v Číne znázornenie dobrotivej bohyně *Kuan-jin* tróniacej na ležiacom jednorozcovi.

mi, lebo má jeden roh, čo je jedna spoločná sila s Otcom."

Jednorozec mal povest', že ho nebolo možné chytiť násilím. Mnohí vládcovia panovníckych dvorov, vrátane Karola Veľkého, márne poľovali ma toto rýchle a plaché zvieratá. Jednorozca mohla prilákať len panna. Priťahnutý jej čistotou, ako aj jej vôňou, jednorozec poddajne položil svoju hlavu do jej lona. A len potom ho mohli poľovníci chytiť. Jednorozec spočívajúci hlavou na prsiach panny symbolizoval vtelenie Krista. Toto zobrazenie sa vyskytuje v románskych a gotických katedrálach a najmä v maliarstve a na tapisériách severnej Európy

JEDNOROŽEC A ČISTOTA

z 15. a 16. storočia.

Ďalším zobrazovaným námetom je jednorozec noriaci svoj roh do studne s vodou. Verilo sa totiž, že roh jednorozca má zázračnú moc očistiť vodu a neutralizovať účinok každého jedu. Už spomínaný *Physiologus* píše: "Kým sa iné zvery prídu napojiť, vyplazi sa z trávy had a vypustí do vody svoj jed. Zver však vie, že vo vode je jed a neodváža sa napiť. Čaká na jednorozca. Ten hneď ako vojde do vody, urobí svojím rohom znamenie kríža. Tým zničí účinok jedu. Až potom, keď sa napojí jednorozec, urobia tak i ostatní."

Podľa povesti priviedla jedna čistá

žena, Katja, jednorozca do malej ruskej dediny v roku 1347, v čase čierneho moru, a jednorozec ponoril do každej studne roh a dedinu zachránil. Viera v uzdravujúcu moc jednorozcovho rohu bola taká veľká, že v stredoveku sa každý údajný kúsok rohu vyvažoval rýdzim zlatom. Aj najmenší kúsok rohu bol bohatstvom. Možno sa, pravda, smiať poverám. No až dodnes stovky lekárni v celej Európe nesú meno "lekáreň u jednorozca".

KTORÉ ZVIERA JE JEDNOROŽEC?

Hrubo-materialisticky zameraní kritici zvyknú poukazovať na to, že popisy jednorozca nie sú jednotné, ale sa rozchádzajú: Niekde sa podobá najskôr na koňa s kozou briadkou, inde vyzerá viac ako jeleň alebo divý osol. Majú hneď poruke celú paletu "racionálnych" vysvetlení: prevdehodobne ide o nesprávne pochopený opis nosorožca indického. Iní zase v popise jednorozca jasne rozoznávajú kombináciu troch zvierat - západoázijského divokého osla *onagera*, indický druh antilopy a nosorožca - ktorých popisy sa zrejme pomiešali. Jednorozcov roh sa zamieňal s kľom mamuta. Navyše: dobytkári vraj dokážu vytvoriť operatívnu cestou jednorohého býka tým, že teľaťu pretiahnu obe miesta nasadzovania rohov doprostred čela. A so špirálovito zatočeným rohom začali vraj jednorozca v 15. storočí umelci zobrazovať len preto, lebo ziskuchtiví lekárnici prišli na to, že môžu zarobiť kopy peňazí na predaji zakrútených kľov morského narvala.

Tieto vysvetlenia sú veľmi "chyt're", majú však jeden vážny nedostatok: sotva si totiž možno predstaviť, že by legendy o jednorozcovi boli mohli vzniknúť pohľadom na ktorékoľvek z uvedených zvierat. Dokázal by snáď taký ľarbavý kolos ako nosorožec podnieť niekoho imagináciu k predstavám ľadnosti, spanilosti a zvonkohry!? Či nie je byvol skôr stelesnením húževnatej, tvrdohlavej sily, než plachej, bystrej inteligencie? Práve tak málo je osol žriedlom poézie a inšpirácie a tobôž duchaplnosti. O indickej antilope jakživ nikto nechýroval, že by mala žiť samotársky, a nie v stádach; alebo že by mala mať uprostred čela jeden roh, a nie dva. Ani o levovi sa nedá povedať, že by ho mohli "vidieť iba panny"; lev je

príliš pozemské zviera oproti jednorozcovi s jeho éterickosťou a nepozemskosťou. A nakoniec koňa a kozu by hádam už naši predkovia od jednorozca len rozoznali.

Jednorozec nepochádza zo žiadneho z týchto zvierat; a nie je ani ich kombináciou. Svojou povahou nemá s týmito zvieratami nič spoločné!

Kým teda v skutočnosti tento jednorozec je?

Naši predkovia našťastie neboli vo svojom myslení až takí skostnatelí; ale vedeli, že svet aj ľudia boli stворení duchovnými silami; že tieto duchovné sily si podržali moc nad vecami, ktoré z nich vyšli, a neprestávajú existovať ani vtedy, keď ich hmotný prot'ajšok už alebo ešte neexistuje. V duchovnom svete existujú napríklad farby, ktoré vo fyzickom svete neexistujú; no človek ich predsa vo svojej duši môže prežívať. Práve tak môže existovať aj zviera, ktoré neexistuje fyzicky.

Spektrum síl ľudskej duše je rozložené v prírode okolo nás vo zvieratách. A jednorozec je duševná sila taká vzácna, že nie je vtelená na Zemi.² **Jednorozec je duchovnou skutočnosťou!**

ČO ZNAMENÁ JEDNOROZEC

Jednorozec so svojou rýchlosťou a ostražitosťou ukazuje na **sily myslenia**. Zároveň však znamená **Čistotu**.

Keď sa dívame na Lunu, ako mení fázy - a dívame sa nielen hlavou, ale aj srdcom - prídem na to, že svetlo Mesiaca nie je stále rovnaké. Mladá Luna je úplne iná ako Luna v splne

alebo stará Luna. Jeden, dva či tri dni po nove je taká štíhla, dievčenská. Je na večernej oblohe len krátko, na okamih, lebo je blízko slnka, a zapadá skoro spolu s ním. Jedine táto Luna sa kúpe v posledných zlatých lúčoch zapadajúceho slnka; a jej kosáčik sa vyníma na pozadí večernej zory spolu s Večernicou. V ten večerný okamih, keď zem je ešte prehriata a vzduch prevoňaný slnkom, a obloha ešte nestmavla, a nízko nad západným ob-

² V plnom zmysle slova bola vtelená raz, na začiatku letopočtu. Vtedy sme videli tie oči plné lásky a smútku.

zorom sa skvie kosáčik Mesiaca ako perleť - v tom okamihu na nás Mesiac pôsobí dojmom panenskosti, cudnosti. Akoby naše myšlienky boli jasné, ostré, čisté; ako kryštály, ako čistá geometria.

Úplne iné dojmy zaznejú v našej duši pri pohľade na Lunu v splne. Tu je skutočnou kráľovnou noci, keď v hlbokých nočných hodinách vrcholí vysoko na oblohe. V splne nie je taká krehká a cudná; ale materská, plodná, prekypujúca životom; je ako strom obťažovaný plodmi, ako plné ženské prsia. Veci sa vtedy naplňujú.

A zase úplne inak sa dotýka našej duše ráno, pred svitaním. Luna ubúdajúca, odchádzajúca. Na sklonku noci, pred svitaním, keď ešte na oka-

JEDNOROZEC PRENASLEDOVANÝ LOVECKÝMI PSAMI NACHÁDZA ÚTOČISKO NA PRSIACH PANNY. LOVCOM JE GABRIEL, ANJEL ZVESTOVANIA, PSI SÚ CNOSTI - MILOSRDENSTVO, SPRÁVODLIVOSŤ A MIER - KTORÉ SPREVÁDZAJÚ KRISTOV PRÍCHOD

mih predíde Slnko a Zorničku, a stratí sa v lúčoch ranných zôr - v tých okamihoch je niečo magické. V tej chvíli akoby nám boli pootvorené dvere k veľkému poznaniu tajomstva zla.

Tak pôsobí Luna - Trojjediná - večer ako cudná lovkynia, Diana; o polnoci ako Persefona, kráľovná podsvetia; a nad ránom je Hekaté - čarodejnica. Tesne po nove z nej totiž pôsobia tie najčistejšie mesačné bytosti; v splne je jej pôsobenie najsilnejšie, ale už nie také čisté; a s ubúdajúcou Lunou pôsobia zlé bytosti mesačnej sféry.

Nikdy nie je však taká spanilá a čistá, ako v dňoch po nove. Jej svetlo je vtedy voňavé. Toto najčistejšie svetlo Mesiaca sa na Zemi zhustilo v kvetoch ľalie.³ V ľaliovom kvete sú mesačné sily preniknuté éterickými silami slnka a sú celkom čisté, lebo rastliny nemajú pudmi pokazenú astralitu. Medzi ľuďmi a zvieratami sa také niečo medzičasom vytratilo, ale zostalo duchovne v jednorozcovi. Preto sa jednorozec dával do súvislosti s panenskými bohyňami - Dianou a Artemidou.

Jednorozec však symbolizuje oveľa viac, ako len samotné sily Mesiaca. Mesiac - sám osebe symbol nižšieho ja, pomimuteľného, osobného - sa v prítomnosti slnka mení na vyššie ja, to večné, nadosobné. Mesiac nám dal to, čím sa medzi sebou líšime - naše osobité duševno, našu osobnosť - sám osebe však iba pozemskú, so všetkými jej pudmi, chtivosťou a egoizmom. Čo v nej je, sa musí premeniť, zúšľachtiť, zvečniť - aby mohlo vzniknúť duchovné "svo", duchovná samosť, aby sa mohla zrodiť večná, duchovná individualita. Preto je jednorozec samotárskym zvieratom. Je **symbolom duchovnej samosti**, duchovného ja, individuálneho večného alebo - večného individuálneho. Preto ten krásny **roh uprostred čela: naše vyššie ja!**

V jednorozcovi žije ten nádherný dialóg, ktorý sa odohráva medzi slncovými mocnosťami (cnosťami) a

anjelmi, keď silou svojho ducha prenikáme svoje astrálne telo a všetko temné v ňom presvetľujeme, krivé narovnáваме, nízke premieňame. To preto kde sa jednorozec dotkne svojím kopytkom, kalná voda spriezračnie a obyčajné kamienky v rieke iskria ako smaragdy. Ako lúč ducha sa vnára do duše a neutralizuje v nej všetky jedy pudov, ponára jednorozec svoj roh do studne a vyháňa z nej jed hada.

V alchýmii jednorozec je **ortuťou**, Merkúrom filozofov, hermaforditom,

³ Preto aj ľalia lieči ženské orgány; a robí človeka cudným.

ktorý v sebe obsahuje slnko aj mesiac, a má moc zušľachťovať kovy.

Roh jednorožca na prsiach alebo v lone panny znamená to isté, ako ľalia, ktorú dáva archanjel Gabriel Márii pri zvestovaní: **v panenskej duši sa rodí Kristus.**

Duševné sily, ktoré sa stanú celkom čisté, sa menia na poznávacie sily, a odrážajú večnosť. Duša je ako tiché lesné jazierko, ktorého hladina je taká pokojná, že sa premení na zrkadlo a odráža nebeskú klenbu plnú hviezd. Na jednom zo slávnych burgundských gobelínov urodzená dáma rozjíma so zrkadielkom v ruke, a v zrkadielku vidno jednorožca: Duch sa odráža v duši. **Duša sa stáva Sofiou, keď sa prenikne Duchom.** Odeje sa slnkom, keď je čistá, priezračná. Ako to krásne spieva Angelus Silesius:

Žena na Mesiaci v Apokalypse

*Je sluncem oděna
a na měsíci stojí:
v tu ženu místo snů
hled' změnít duši svoji!*

OKRÍDLENÝ JEDNOROŽEC

Logotyp Sophie - okřídleného jednorožca - môžeme pochopiť okrem toho aj ako spojenie jednorožca a orla, alebo koňa a orla.

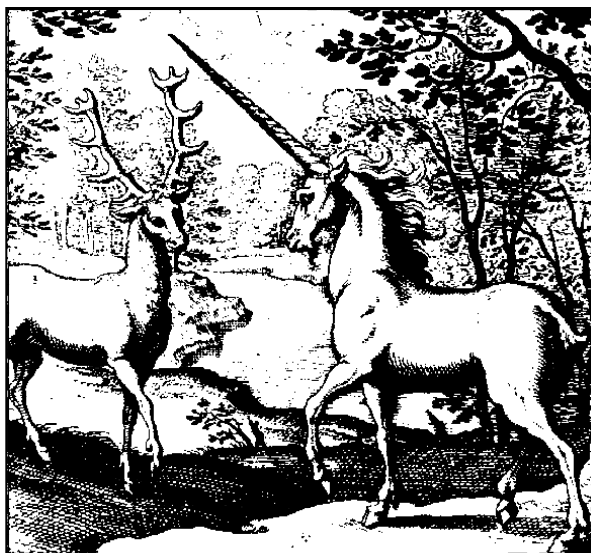
Kôň znamená inteligenciu. V koňovi žijú tie sily, ktoré musel človek zo seba vyčleniť, keď vyvíjal inteligenciu. Súbežne s tým, ako sa zväčšoval objem ľudskej lebky, sa vyvíjal kôň: z malého zvieratka veľkého asi ako líška (*eohippus*) začiatkom treťohôr - na mohutné, vyše dvojmetrové zviera (*equus*) v štvrtohorách. Najvýstižnejší obraz toho máme v Homérovej Odyssei. Bol to práve "Ľstivý Odysseus" - zasvätenec, ktorý dokázal už na úsvite dejín Grécka používať inteligenciu dnešného typu - čo vymyslel trójskeho koňa a prešiel tak nepriateľovi cez rozum. Aj v rozprávkach vystupujú kone často ako veštecké bytosti s čarodéjnou mocou, ktoré hovoria ľudským hlasom a dávajú ľudom dobré rady.

A orlie krídla znamenajú zduchovnenie, odpútanie od zeme. Orol je vládcom nad výšinami; jediný vták, ktorý sa vraj dokáže dívať rovno do

slnka, premožiteľ hadov a drakov, symbol víťazstva svetla nad temnotou.⁴

Takže okřídlený jednorožec spolu znamená: sily myslenia, ktoré sa stanú celkom čisté, môžu sa odpútať od hmoty fyzického mozgu - a poznať v duchu! To nie je azda niečo samozrejmé; lebo v tomto bode veda, cirkev aj sekty hlásajú, že človek sa nemôže do Ducha dostať aj so svojim myslením, ale len bez neho; že môže Ducha len "vyčítať", "veriť" alebo si o ňom robiť nanajvyš subjektívne, osobné predstavy. Zo všetkých troch duševných síl - myslenia, cítenia a vôle - preduchovníť myslenie je totiž najťažšie.⁵

Tušená, pocity a osobné domnienky sú však len prislábným základom pre duchovné piliere spoločnosti! Na

V TELE JE DUŠA A DUCH

všetkých spoločenských úrovniach, vo všetkých rezortoch sa teraz odohráva to, že ľudia s určitými náboženskými a etickými hodnotami sú nútení ustupovať a prenechávajú jednu pozíciu za druhou materialistickým silám, lebo nie sú v stave svojej "cítenia" a "viery" obrániť proti "racionálnym argumentom". Len sila jasného, explicitného poznania - ktorá pozdvihuje náboženstvo na úroveň posvätných vedy - sa jediná vie tomuto trendu postaviť.

Idealistické krúžky sú vytlačované na okraj spoločnosti, lebo nevedia so svojimi ideálmi nadviazať na sily rozumu, a tým ani na prax, lebo k tomu

⁴ Orol okrem toho znamená evanjelistu Jána, od ktorého sa odvíja ezoterické kresťanstvo.

⁵ Blížšie pozri v úvodníku k Sophii 11.

prislúchajúce myšlienkové systémy sú buď nekonkrétne, alebo naivné, alebo "nepreukazateľné" a tým odbité ako "subjektívne". Tieto skupiny sa okrem toho pri každom vážnom pokuse premeniť svoje ideály na čin samy od seba roztriešťa a vybijú medzi sebou, lebo v každej z nich síce "intenzívne cítia", ale nemajú ujasnené, čomu vlastne veria.

Čo robíme v Sophii je, že **povyšujeme náboženstvo na duchovnú vedu; a rozširujeme vedu za hranice hmotného sveta o duchovný rozmer.**

Na jednej strane ochladzujeme horúčkované náboženské blúznenie, ale upevňujeme pravý náboženský cit jasným myslením - a na druhej strane pretepľujeme studený akademický intelektualizmus a napájame vedu na morálny a citový rozmer, čím jej vraciame jej

ľudský zmysel. Ukážeme na príkladoch - a čitateľ to bude môcť objavovať spolu s nami - ako sa dajú doslova všetky prírodné aj spoločenské vedy preduchovníť: od fyziky, astronómie, chémie, biológie, geológie, paleontológie, fyziológie človeka - až po zemepis, dejepis, etnografiu, sociológiu, ekonómiu. Ukážeme, ako celá evolúcia života na Zemi a celé dejiny ľudstva súvisia s činnosťou duchovných hierarchií - a ako sa toto poznanie môže stať nástrojom na vybudovanie lepšej spoločnosti. A ukážeme to tak konkrétne a s takou jasnosťou - aby si nikto viac nemohol dovoliť toto poznanie v

dialógu odbiť ako "subjektívnu", súkromnú záležitosť, vysmievať sa mu, hovoriť "ja tomu neverím" alebo povedať, že o pravdu "nemá záujem" - bez toho, aby tým sám seba nezosmiešnil a nevyznel so svojimi vlastnými výroky neudržateľne, a aby tým nezvolával pohromu na svoju vlastnú hlavu.

To je tá vzácna sila jednorožca, pred ktorého rohom - mocou Čistoty a jasného myslenia - musia uhýbať všetci démoni, a bude musieť uhnúť aj démon materializmu. K tomu nám dopomáhaj Boh, aby sme všetkým Cnostiam, anjelom a našej Kráľovnej, nadovšetko Nádhernej a Múdrej, vydobili naspäť úctu a rešpekt v očiach sveta, a pomohli navrátiť všetky hodnoty na miesta, kam patria.